

Titel angiver saaledes kun noget negativt, dette, at den kirkelige Vielse er afskaffet her i Landet. Saa bliver da Spørgsmaalet: Hvorledes er den positive Ordning, som foreslaas sat i Stedet? Jeg har gennemlæst det jo ikke vidtløftige Lovforslag adskillige Gange, men det har ikke været mig muligt at komme til Klarhed over, hvorledes det egentlig skal forstaas, og efter hvad jeg har erfaret, er det gaaet flere andre, ligesom det er gaaet mig. Der har i Pressen været ført en Del Debat om Lovforslaget, og det fremgaar heraf, at selv saa sagkyndige Mænd som Præster have forstaaet Forslaget paa temmelig forskellig Maade. Der er nu først dette Punkt: Hvilken Rækkevidde har Lovforslaget; for hvor mange Personer gælder det? Jeg maa tilstaa, at jeg ingen som helst Klarhed har naaet over dette Hovedpunkt. Er det Mening at indføre en ensartet Retsstilling for alle Borgere og Borgereinder, Mænd og Kvinder her i Landet, som ville indgaa Ægteskab, saaledes at *alle*, der komme i et saadant Tilfælde, skulle have Valget mellem at faa deres Ægteskab stiftet enten for Præsten eller for Øvrigheden? Eller er det kun Mening, at Folkekirkens Medlemmer skulle have et saadant Valg, saa at *disse*, naar de ville gifte sig, kunne møde enten for Præsten eller for den borgerlige Øvrighed efter Reglerne i Loven af 13de April 1851? Eller er det muligvis Mening, at foruden Folkekirkens Medlemmer ogsaa Medlemmerne af de anerkendte Trossamfund, altsaa romersk-katolske, reformerte, Metodister og Mosaitter, skulle have Ret til at møde for deres anerkendte Præster og faa deres Ægteskab stiftet, medens alle andre skulle henvende sig til den borgerlige Øvrighed? Men i saa Fald blev den ny Ordning jo ikke ens for de forskellige Personer; der vilde da blive mange, som ikke fik Valget mellem Ægteskab for Præsten eller for Øvrigheden, men kun havde denne sidste at henvende sig til. Lovforslaget kan forstaas paa de forskellige af mig nævnte Maader, og naar man tror at have faaet fat paa en Forstaaelse, som synes at være den rigtige, saa møder man, naar man læser videre, Udtryk, der synes at pege i en anden Retning. Der ligger ingen ringe Vægt herpaa; thi naar Forslaget, som det utvivlsomt gør, medfører Byrder og Gener for Størstedelen af Befolkningen, saa kan dette kun forsvares, saafremt det sker for et almindeligt Formaaals Skyld, for en for hele Befolkningen gældende Ordning. — Forudsat, at Forslaget skal forstaas saaledes, at *alle*

blive berettigede til at møde efter eget Forgodtbefindende enten for Folkekirkens Præst eller for Øvrigheden, saa vil man derved komme til en betydelig forøget Sammenblanding af verdsligt og kirkeligt, en Sammenblanding, som vi hidtil ikke have kendt Mage til. At paalægge Folkekirkens Præster at fungere som Statens Ægteskabsstiftere, ikke blot over for Folkekirkens Medlemmer, men ogsaa over for andre Trosbekendere, ja endog over for Personer, som vedkende sig slet ingen Tro at have — det vilde være en Sammenblanding af verdsligt og kirkeligt, som vilde staa i den mest skærende Strid med den Tendens i vor nyere Lovgivning, der gaar ud paa at adskille fra hinanden saa meget som muligt, hvad der hører Staten, og hvad der hører Kirken til, og som i Særdeleshed stiler efter i det størst mulige Omfang at fritage Folkekirkens Præster for borgerlige Embedshverv. Jeg skal her eksempelvis blot nævne den bekendte Bestemmelse i en Lov af nyere Dato, nemlig Loven om Ligbrænding af 1892, i hvilken det udtrykkelig er bestemt, at det ikke kan paalægges Folkekirkens gejstlige at forrette Jordpaa-kastelse eller at foretage anden kirkelig Handling, hvor Ligbrænding finder Sted. — Hvis derimod Forslaget skal forstaas saaledes, at det kun angaar Folkekirkens Medlemmer, saa vil Resultatet af det altsaa kun være, at der paalægges disse Medlemmer en ny Byrde, idet den Handling, som tidligere bestod blot af én Akt, for Eftertiden skal udstyckes i to Akter. Der er ingen Tvivl om — deri er jeg enig med min ærede Sidemand (H. Holm) — at selv om dette blev Lov, vilde mindst de 90 pCt. af Folkekirkens Medlemmer fremdeles begære kirkelig Indvielse af deres Ægteskab, og Forslaget vilde følgelig kun tvinge dem til at møde to Gange for Præsten. Jeg finder ikke, at der er nogen som helst Opfordring for os til at paabyrde Folkekirkens Medlemmer noget saadant, i hvert Fald ikke, naar vi ikke derved opnaa at komme til en Ordning, der er ens for alle. Første Punktum i Lovforslaget er blevet saa udførlig omtalt af det ærede Medlem fra Kalundborg (Krabbe), at jeg ikke behøver at dvæle længere ved denne Del af Forslaget. Jeg kan i meget samstemme med det ærede Medlem, skønt jeg tror, at han var noget strengere ved Forslagets første Punktum, end der synes at være Grund til. Han mente, at Lovforslaget er ganske borte fra den gamle Opfattelse, at Ægteskabs Stiftelse er en Myndighedshandling, hvad enten Myndigheden repræsenteres af